

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΑΝΕΞΙΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η δημιουργία τεμένους στον Βοτανικό ευρίσκεται στην τελική ευθεία και προκαλεί οξείες πολιτικές και κοινωνικές αντιπαραθέσεις και εντάσεις. Από την αναμόχλευση του θέματος αυτού και τις σχετικές δημοσκοπήσεις, προκύπτει ότι η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, σε αντίθεση με τους εκπροσώπους του, στην Βουλή των Ελλήνων, δεν στηρίζει την ανέγερση του μουσουλμανικού τεμένους. Από δηλώσεις ιεραρχών διαφαίνεται ότι η Εκκλησία της Ελλάδος αντιτίθεται στην ανέγερση τζαμιών στην ελληνική επικράτεια αλλά εάν υπήρχε σειρά θρησκευτικών ανταλλαγμάτων στην Τουρκία (π.χ. λειτουργία Αγ. Σοφίας, Σχολή Χάλκης, εκκλησίες στην Μ. Ασία κ.λ.π.), κατά πάσα πιθανότητα θα μετέβαλε την στάση της.

Οι υπέρμαχοι της ανεγέρσεως του τζαμιού επικαλούνται τις Συνταγματικές μας διατάξεις περί ανεξιθρησκείας, την Ευρωπαϊκή Συνθήκη περί προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το Εθνικό Συμφέρον, το γεγονός ότι η Αθήνα αποτελεί την μόνη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα δίχως επίσημο τζαμί σε λειτουργία, τις διπλωματικές σχέσεις της χώρας με μουσουλμανικά κράτη και προβάλλουν ταυτόχρονα τις αξίες της ανοχής, του ανθρωπισμού, του πολιτισμού και της πολυπολιτισμικής κοινωνίας. Οι εν λόγω μάλιστα υπέρμαχοι της «ανοχής», μη ανεχόμενοι τους διαφωνούντες, σπεύδουν να τους χαρακτηρίσουν συλλήβδην, ως στενόμυαλους, ξενοφοβικούς, ρατσιστές, εθνικιστές ή και φασίστες, προκειμένου τα επιχειρήματα των τελευταίων να απονομιμοποιηθούν και απορριφθούν δίχως περαιτέρω εξέταση και σοβαρή ανάλυση.

Κρίνεται ότι τα πολιτικά κόμματα, θα πρέπει το ταχύτερο και πριν είναι αργά, να προσεγγίσουν το θέμα του Ισλάμ στην Ελλάδα, πρωτίστως πολιτικά, κοινωνικά και πολιτισμικά, δευτερευόντως δε θρησκευτικά, χάριν του Εθνικού Συμφέροντος που είναι κατά βάση, η εθνική ακεραιότητα, η εθνική κυριαρχία, καθώς και η ασφάλεια και ευημερία τόσο των Ελλήνων όσο και ευρύτερα του Ελληνισμού. Οι βουλευτές, δεν θα πρέπει να λησμονούν ότι με εντολή του **ελληνικού** λαού, ευρίσκονται στην Βουλή με αποκλειστική αποστολή (για την οποία και ορκίζονται), να υπηρετούν και να προασπίζουν τα Εθνικά Συμφέροντα των **Ελλήνων** πολιτών και όχι πάσης φύσεως παγκοσμιοποιημένες, υπερεθνικές, διεθνιστικές ιδεοληψίες πολλές των οποίων στρέφονται ευθέως κατά του έθνους μας, ως υπηρετούσες ξένα κέντρα αποφάσεων και ιδιαίτερα αυτά των υπερδυνάμεων.

Στην προσπάθεια να προσπερασθεί το δένδρο και να γίνει ορατό το δάσος, θα πρέπει η προσέγγιση του σημαντικού αυτού θέματος να είναι συνολική και να μην περιορισθεί στο στενό πλαίσιο του τζαμιού στον Βοτανικό, για το οποίο όμως θα πρέπει να επισημανθεί ότι αποτελεί κακή επιλογή για τους ακόλουθους λόγους:

1. Εκτιμάται ότι με την πάροδο του χρόνου, οι κάτοικοι της κεντρικής αυτής περιοχής των Αθηνών, πιεζόμενοι από τα νέα δεδομένα, θα την

εγκαταλείψουν καθ' όσον αυτή θα μετατρέπεται σταδιακά σε ένα μεγάλο μουσουλμανικό θύλακα (γκέτο), με ότι αυτό συνεπάγεται για τον τουρισμό, το οργανωμένο έγκλημα, την παραοικονομία και γιατί όχι την τρομοκρατία (η Κυβέρνηση θα πρέπει κάποτε να διευκρινίσει εάν το τζαμί θα δοθεί σε Σουνίτες, Σίιτες, Ουαχαμιστές, Σαλαφιστές, Αδελφούς Μουσουλμάνους κ.λ.π., προκειμένου να γνωρίζουμε σε ποιους θα ανήκουν οι καμικάζι ισλαμιστές «μάρτυρες» που θα επιτίθενται εν καιρώ, με βόμβες στους ετεροδόξους «αδελφούς» των).

2. Δεδομένου ότι το τζαμί με τους χιλιάδες πιστούς (η χωρητικότητα του εσωτερικού είναι για 400 άτομα αλλά η λατρευτική έκταση είναι 17 στρέμματα και αφαιρέθηκε από το Πολεμικό Ναυτικό άνευ αποζημιώσεως) θα γειτνιάζει άμεσα με στρατιωτικές εγκαταστάσεις του Πολεμικού Ναυτικού, είναι θέμα χρόνου η απομάκρυνση των τελευταίων, με μεγάλο κόστος και αφήνοντας δυσαναπλήρωτο κενό για το Π.Ν. (η άνευ ανταλλάγματος αφαίρεση εκτάσεων από τις Ε.Δ., αποτελεί προσφιλή κομματική μέθοδο εξυπηρετήσεως σκοπιμοτήτων, ίσως λόγω της ιεραρχικής και πειθαρχημένης δομής αυτών, η οποία μεταφέρει το βάρος της ενδεχομένης αντιδράσεως αποκλειστικά στην ηγεσία τους).

Η θρησκευτική λατρεία των μουσουλμάνων ασφαλώς δεν τελεί υπό απαγόρευση στην χώρα μας, όπως ορισμένοι κύκλοι υπονοούν. Επισημαίνεται ότι σύμφωνα με τον δημοσιογράφο και συγγραφέα Κο Μάνο Ηλιάδη (Επίκαιρα 03/10-09/10/13), στην περιοχή του λεκανοπεδίου Αττικής, λειτουργούν συνολικά 115 έως 120 αυτοσχέδια τζαμιά. Επιπλέον λειτουργούν στην ευρύτερη περιοχή 7 ακόμη τζαμιά (2 στην Θήβα, 1 στα Οινόφυτα, 2 στην Χαλκίδα, 1 στην Σκάλα Ορωπού, 1 στην Λεωφόρο Μαραθώνος και 1 στην Κόρινθο). Στα τζαμιά αυτά προστίθενται 1 στον Αγ. Νικόλαο Κρήτης, 3 στο Ηράκλειο, 2 στα Χανιά, 3 στα Τρίκαλα, δίχως να υπολογίζονται τα προϋπάρχοντα τζαμιά σε Θεσσαλονίκη, Ρόδο, Κω, Αλεξανδρούπολη κ.λ.π. και κυρίως τα 300 τζαμιά της Θράκης (1 τζαμί ανά 400 άτομα, όταν στην Τουρκία η αναλογία είναι 1 τζαμί ανά 876 άτομα).

Η αντιμετώπιση του θέματος της λατρείας των μουσουλμάνων στην χώρα μας αποτελεί σύνθετο θέμα και συνδέεται άμεσα ή έμμεσα με το αντίστοιχο πρόβλημα στην Ε.Ε., το εθνικό όραμα και την στρατηγική για την διαμόρφωση της αυριανής μας κοινωνίας, την μεταναστευτική μας πολιτική, το δημογραφικό μας πρόβλημα, τα όμορα κράτη και την διεισδυτική τους πολιτική, τις Διεθνείς Συνθήκες που δεσμεύουν την χώρα, τα μουσουλμανικά κράτη της ευρύτερης περιοχής μας, το ευρωπαϊκό κεκτημένο και το Σύνταγμα της χώρας.

Το οξύ δημογραφικό πρόβλημα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το οποίο συρρικνώνει τους πληθυσμούς της και τους καθιστά γηραιότερους, έχει προκαλέσει, κατά τις τελευταίες κυρίως δεκαετίες, την διαρκή και μαζική εισροή εργατικού δυναμικού,

οι περισσότεροι των οποίων είναι μουσουλμάνοι. Την αρχική ευφορία και ανοχή των Ευρωπαίων, κατά τις δεκαετίες 1980 και 1990 (στην διάρκεια των οποίων κυριαρχούσε η έννοια της πολυπολιτισμικότητας και εκτίζοντο εκατοντάδες τζαμιά στις ευρωπαϊκές πόλεις), διαδέχθηκε η αντιστροφή του κλίματος, η καχυποψία, ο φόβος και η αντίδραση για τους μουσουλμάνους μετανάστες για τους εξής κυρίως λόγους:

1. Με την πάροδο του χρόνου παρέμεναν αναφομοίωτοι, δυσπροσάρμοστοι και διαφοροποιημένοι από τις κοινωνίες που τους φιλοξενούσαν.
2. Δημιουργήθηκαν μουσουλμανικοί θύλακες (γκέτο), όπου επικρατούσαν διαφορετικά ήθη και έθιμα, με ανάλογες κοινωνικές, οικονομικές, θρησκευτικές και εκπαιδευτικές προεκτάσεις.
3. Σημειώθηκαν σημαντικά κρούσματα τρομοκρατίας και βίας, με πολλά αθώα θύματα σε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, από μουσουλμάνους, πολλοί των οποίων είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει στην Ευρώπη.
4. Η κατοχυρωμένη ελευθερία του σκέπτεσθαι και εκφράζεσθαι, των ατομικών δικαιωμάτων, της ισότητας των φύλων κ.λ.π., διακυβεύονται πλέον με ωμή χρήση βίας (φόνοι, επικηρύξεις, οχλοκρατικές καταστροφές κ.λ.π.) ή απειλές χρήσεως βίας, όταν αυτά ερμηνεύονται αυθαίρετα από τους μουσουλμάνους ως μομφές (ή βλασφημίες) κατά της θρησκευτικής των πίστεως ή και κατά των ηθών, εθίμων και κοινωνικής συμπεριφοράς που απορρέουν από την πίστη τους.
5. Ξένα μουσουλμανικά κέντρα ελέγχουν δυναμικά την ζωή, την εκπαίδευση και τον τρόπο ζωής των μουσουλμάνων μεταναστών στην Ε.Ε., αποτρέποντας τυχόν «δυτικές αποκλίσεις», χρηματοδοτούν την με κάθε τρόπο διασφάλιση της θρησκευτικής και πολιτισμικής τους ταυτότητας και ποδηγετούν συνειδήσεις (κυρίως εντός των τόπων λατρείας), οδηγώντας ενίοτε αυτές σε ακραίες, βίαιες ή και τρομοκρατικές συμπεριφορές, με την πρόταξη της «θείας επιταγής».
6. Οι δημογραφική ευρωπαϊκή πραγματικότητα, σε συνδυασμό με τον τρέχοντα πληθυσμό μουσουλμάνων μεταναστών, την υψηλή γεννητικότητα αυτών και τον ξέφρενο ρυθμό εισροής νέων μεταναστών, οδηγεί σε δυσοίωνες πληθυσμιακές ανατροπές στο εγγύς μέλλον (εντός του 21^{ου} αιώνα), με ότι αυτό συνεπάγεται για την κοινωνική συνοχή και το δημοκρατικό κεκτημένο των ευρωπαϊκών λαών.

Σοβαρές ενδείξεις της ανωτέρω ευρωπαϊκής μεταστροφής του πολιτικού και κοινωνικού κλίματος έναντι των μουσουλμάνων μεταναστών, αποτελεί σειρά μέτρων που λαμβάνονται από τις Κυβερνήσεις, καθώς και η ραγδαία άνοδος των

ακροδεξιών κομμάτων. Η ευρωπαϊκή μεταναστευτική πολιτική αποτελεί πλέον θέμα πρώτης προτεραιότητας. Πρόσφατα η Κα Μέρκελ παραδέχθηκε δημόσια ότι το πολυπολιτισμικό μοντέλο έχει αποτύχει, η Γαλλία και το Βέλγιο έχουν απαγορεύσει την Μπούργκα (η Γαλλία απαγορεύει και την απλή μαντίλα στα σχολεία), η Δανία υποχρεώνει τους μουσουλμάνους να υπογράψουν δηλώσεις κατανοήσεως των ευρωπαϊκών αξιών, στην Ελβετία έχει απαγορευθεί η ανέγερση μιναρέδων με σχετικό δημοψήφισμα, Ιταλοί Δήμαρχοι ακυρώνουν προγραμματισθείσες ανεγέρσεις τζαμιών και σε επαρχίες της Αυστρίας απαγορεύεται ήδη η ανέγερσή τους.

Αποτελεί λυπηρή διαπίστωση ότι το μεταπολιτευτικό πολιτικό σύστημα στερείται της ικανότητας και του απαιτούμενου αισθήματος ευθύνης, προκειμένου να καθορίσει και να διατυπώσει διακομματικά, τα Εθνικά Συμφέροντα, τους Εθνικούς Σκοπούς και την Εθνική Στρατηγική της χώρας, κατά τα πρότυπα ευνομούμενων κρατών. Το αποτέλεσμα του γεγονότος αυτού είναι αντί της συνεπούς εκπληρώσεως μακροπροθέσμων Εθνικών Σκοπών, με συγκεκριμένη προσέγγιση, να παρατηρούνται αλληλοαναιρούμενες παλινωδίες και αδιαφανείς τελματώσεις, με κάθε εναλλαγή Κυβερνήσεως ή ακόμα και μετά από αλλαγή προσώπων εντός της ίδιας Κυβερνήσεως. Στο γενικό αυτό πλαίσιο αυτό, είναι φυσικό επακόλουθο η ανυπαρξία συγκροτημένης πολιτικής και στρατηγικής, ικανής να απαντήσει στα ακόλουθα ενδεικτικά ερωτήματα:

1. Πως οραματίζεται η πολιτική εξουσία την μελλοντική ελληνική κοινωνία, ως πολυπολιτισμική ή ως ομοιογενή πολιτισμικά και κοινωνικά; Στην πρώτη περίπτωση οι Έλληνες θα ανέχονται ανομοιογενείς παράλληλες κοινωνίες εντός της ελληνικής επικράτειας, ενώ στην δεύτερη περίπτωση θα πρέπει από τώρα να αναληφθούν αποτελεσματικά μέτρα ενσωματώσεως των μεταναστών, με παράλληλη απομάκρυνση των μη αφομοιώσιμων.
2. Στην περίπτωση λήψεως αποφάσεως δημιουργίας τζαμιού, η κατασκευή του στον Βοτανικό, θα καλύψει τις θρησκευτικές απαιτήσεις 30.000 νομίμων και 200.000 περίπου παρανόμων μουσουλμάνων μεταναστών του λεκανοπεδίου Αττικής; Εάν όχι, θα κτίζονται διαρκώς και άλλα τζαμιά (πόσα και που); Είναι προτιμότερο να ανεγείρεται τζαμί εντός αστικών κέντρων (επιπτώσεις σε ασφάλεια πολιτών, στον τουρισμό, στον πολιτισμικό χαρακτήρα μας κ.λ.π.) ή σε προσβάσιμα μέρη στις παρυφές αστικών κέντρων; Είναι προτιμότερο το μεγάλο τζαμί ή πολλά μικρότερα; Τα τζαμιά θα πρέπει να έχουν μιναρέδες και μεγάφωνα ή όχι; Η ανέγερσή τους θα χρηματοδοτείται από το κράτος ή από ξένα κράτη και μουσουλμανικά ιδρύματα ή ιδιώτες;
3. Η επίσημη δημιουργία και λειτουργία τζαμιών ανά την επικράτεια, αποτελεί επίσημη παραδοχή υπάρξεως μουσουλμανικής μειονότητας στην χώρα,

πέραν αυτής στην Θράκη, η οποία είναι η μόνη μειονότητα που αναγνωρίζεται βάσει διεθνών Συνθηκών και έναντι της οποίας το κράτος αναλαμβάνει συγκεκριμένες υποχρεώσεις; Τι υποχρεώσεις, επιπτώσεις, προεκτάσεις και προοπτικές δημιουργεί η εν λόγω παραδοχή;

4. Η δημιουργία τζαμιών θα αποτελέσει έναν ακόμη πόλο έλξεως νέων μουσουλμάνων μεταναστών; Δεδομένου του ήδη μεγάλου όγκου αυτών, που αυξάνεται διαρκώς, έχει διερευνηθεί επαρκώς ο κίνδυνος εθνικής ασφαλείας από την ύπαρξη των εν λόγω τζαμιών (έλεγχος και εκμετάλλευση από ξένα κέντρα, παράνομη δραστηριότητα αλλά και υποκίνηση μαζικών ή ατομικών δράσεων και ενεργειών);
5. Δεδομένης της τουρκικής δεδηλωμένης απειλής κατά της χώρας μας και της επιχειρούμενης τουρκικής θρησκευτικής, πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής διεισδύσεως και πίεσεως, ποιες θα είναι οι επιπτώσεις δημιουργίας τζαμιών στην χώρα (π.χ. μουφτήδες, ιμάμηδες, οργάνωση, ιεραρχία, εξάρτηση, εκπαίδευση, θρησκευτικά σχολεία, εθνικοθρησκευτικός προσηλυτισμός κ.λ.π.); Αναφέρεται ενδεικτικά ότι σύμφωνα με τον δημοσιογράφο και συγγραφέα Κο Μ. Ηλιάδη (Επίκαιρα 26/09-02/10/13), η Διεύθυνση θρησκευτικών υποθέσεων στην Τουρκία (DIB), η οποία υπέχει θέση Υπουργείου Θρησκευμάτων, απασχολεί πλέον των 104.700 ατόμων και το ύψος του προϋπολογισμού της, ανέρχεται στο 1 δις. 664 εκ. €, δίχως να γίνει αναφορά σε πανίσχυρες μη κρατικές θρησκευτικές τουρκικές οργανώσεις, όπως αυτές του Ερμπακάν Milli Gorus, του Φετουλάχ Γκιουλέν κ.λ.π..
6. Πέραν της Τουρκίας, από την ευρωπαϊκή εμπειρία, είναι γνωστό ότι και άλλες μουσουλμανικές χώρες, με πετροδολάρια, επιδιώκουν άσκηση επιρροής στην Ε.Ε., μέσω της χαλιναγωγήσεως και του ελέγχου μουσουλμάνων μεταναστών αλλά και μέσω θρησκευτικής επεκτάσεως και προσηλυτισμού. Πως θα αποτραπεί το φαινόμενο εισαγομένων φανατικών και εκπαιδευμένων εντολοδόχων μουσουλμάνων, οι οποίοι θα επισκέπτονται τα τζαμιά της Ελλάδος για κατευθύνσεις προς τους «πιστούς»;
7. Πόσους μουσουλμάνους μετανάστες και ποιών ποιοτικών χαρακτηριστικών (π.χ. χώρα προελεύσεως, ποιού μουσουλμανικού δόγματος, ποιας επαγγελματικής εξειδικεύσεως, ποιας ηλικίας και φύλου κ.λ.π.) δύναται να φιλοξενήσει η χώρα; Βάσει των δημογραφικών μας δεδομένων και της γεννητικότητας των μουσουλμάνων, ποιος αριθμός μουσουλμάνων στην χώρα δεν θα επιφέρει πληθυσμιακές ανατροπές στις επερχόμενες γενεές;
8. Ποια αντικίνητρα θα πρέπει να εφαρμοσθούν για την απομάκρυνση των μεταναστών τους οποίους η χώρα δεν δύναται να φιλοξενήσει (π.χ.

αυστηροί κανόνες κοινωνικής προσαρμογής, αυστηρές διαδικασίες αποκτήσεως ιθαγένειας και προσδώσεως κοινωνικών παροχών, υποχρεωτικοί επαναπατρισμοί, φύλαξη συνόρων κ.λ.π.);

9. Η λόγω συγκυριακών γεγονότων, αναθεώρηση του νόμου περί ρατσισμού και ξενοφοβίας, διευκολύνει ή δυσχεραίνει τις εθνικές μακροπρόθεσμες στρατηγικές αντιμετώπισης του καταλυτικού φαινομένου της λαθρομεταναστεύσεως και του Ισλάμ στην Ελλάδα, το οποίο εγείρει προφανώς, θέμα εθνικής ασφαλείας (ως παράδειγμα της διαχρονικής ελλείψεως στρατηγικής των εκάστοτε πολιτικών προσώπων, αναφέρεται ο κρατικός χαρακτηρισμός της μειονότητας της Θράκης, κατά την δεκαετία 1950 ως «τουρκικής» και πάλι λόγω συγκυριακών δεδομένων);
10. Σε ποια κυβερνητική προτεραιότητα ευρίσκεται το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδος; Ποια τα κυβερνητικά μέτρα και κίνητρα για την αύξηση του ελληνικού πληθυσμού στην επικράτεια και ιδιαίτερα στις παραμεθόριες περιοχές, όταν όλοι κατανοούν τις μαθηματικώς βέβαιες και καταλυτικά δυσμενείς εθνικές επιπτώσεις, από την μείωση του πληθυσμού;
11. Έχει μεθοδευθεί ποτέ η συστηματική κρατική έρευνα και ο έλεγχος των δεκάδων μουσουλμανικών «πολιτιστικών» συλλόγων και οργανώσεων (π.χ. ο ΣΔΟΕ), προκειμένου να διαπιστωθούν οι ροές χρηματοδοτήσεως αυτών;
12. Ποιες Συνταγματικές και νομικές ρυθμίσεις απαιτούνται με γνώμονα την διασφάλιση του έμπρακτου σεβασμού των ηθών και εθίμων της φιλοξενούσης χώρας μας από τους μετανάστες, της κοινωνικής προσαρμογής αυτών, καθώς και της προασπίσεως της ασφάλειας, της γαλήνης και της ευημερίας των Ελλήνων πολιτών;
13. Πρέπει, στα πλαίσια της Δημοκρατίας, οι διακομματικοί διάλογοι (που εμπλέκουν και ΜΚΟ διαφόρων προελεύσεων) για σημαντικά θέματα με κοινωνικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές προεκτάσεις, να γίνονται ερήμην του λαού (σε έτερα κράτη δεν λησμονούν επιλεκτικά τον θεσμό του δημοψηφίσματος).

Εκφράζεται ο φόβος και η αγωνία ότι δεν υπάρχουν σαφείς απαντήσεις σε κανένα από τα κόμματα που διεκδικούν την εξουσία στα ανωτέρω ερωτήματα, δεν υπάρχει διακομματικός σχεδιασμός, συντονισμός και κυρίως δεν έχουν αναληφθεί συγκεκριμένες ενέργειες, με σαφές χρονοδιάγραμμα, οι οποίες να αντιμετωπίζουν επαρκώς και να επιλύουν συνολικά το όλο θέμα.

Πέραν των ευχάριστων σε ώτα ψηφοφόρων, ειρηνιστικών, ανθρωπιστικών και διεθνιστικών πυροτεχνημάτων που εύκολα υιοθετούν πολιτικά κόμματα του κοινοβουλίου μας, οι συμπολίτες μας θα πρέπει να γνωρίζουν ότι στα πλαίσια μίας

πολυπολιτισμικής κοινωνίας, θα πρέπει να γίνονται ανεκτά τα ήθη και τα έθιμα κάθε πληθυσμιακής ομάδος, όσο και εάν αυτά είναι ασύμβατα (και ενίοτε απεχθή) με τα αντίστοιχα ελληνικά. Στην περίπτωση των μουσουλμάνων, είναι εκ των προτέρων γνωστό (το δηλώνουν ήδη απερίφραστα σε ευρωπαϊκά κράτη) πως όταν αυτοί καταστούν πλειοψηφία, θα επιβάλλουν τα δικά τους, δίχως ανοχή σε ετερότητες. Κάθε εξωραϊσμός επ' αυτού, αποτελεί απλώς στρουθοκαμηλισμό.

Το παρόν άρθρο δεν φιλοδοξεί και δεν δύναται να επιχειρήσει θεολογική προσέγγιση και κριτική στο Ισλάμ και Κοράνι, το οποίο έχει ερμηνευθεί ακόμη και από τους ίδιους τους μουσουλμάνους κατά τον πλέον αντιφατικό τρόπο ο οποίος καλύπτει ολόκληρο το φάσμα, από το καθεστώς αγάπης και ειρήνης, έως την κατάσταση διαρκούς πολέμου και μίσους μέχρι την τελική νίκη. Σε τέτοιες περιπτώσεις είναι ασφαλέστερη η κριτική που βασίζεται όχι σε διακηρύξεις αλλά σε πρακτικές και αποτελέσματα. Είναι λοιπόν καθολικώς γνωστό ότι στο σύνολο των δεκάδων κρατών με μουσουλμανικούς πληθυσμούς, δεν εφαρμόζεται έστω και σε ένα Δημοκρατία Δυτικού τύπου. Αντ' αυτής, στην πλέον ευνοϊκή και μετριοπαθή περίπτωση υπάρχουν κατ' επίφαση Δημοκρατίες Δυτικού τύπου (π.χ. η Τουρκία με τα γνωστά προβλήματα) και με σταδιακή μετάπτωση επί τα χείρω φθάνουμε σε περιπτώσεις θεοκρατικών απολυταρχικών κρατών πλήρους εφαρμογής του άκαμπτου ισλαμικού νόμου κατά τρόπο που μόνο απέχθεια και ανατριχίλα προκαλεί σε Δυτικούς πολίτες. Σε κράτη σαν και αυτά οι έννοιες πολυπολιτισμικότητα, ανθρωπισμός, ανοχή και αμοιβαιότητα είναι άγνωστες για τις εκεί εθνικές, πολιτισμικές και θρησκευτικές μειονότητες (εν τούτοις οι ανά την Ευρώπη μετανάστες μουσουλμάνοι πολίτες τους, τα απαιτούν από την «μισσητή, άθεη και διεφθαρμένη» Δύση, ενώ δεν δεσμεύονται για την δική τους επιβαλλομένη προσαρμογή στις αξίες και συμπεριφορές των χωρών που τους φιλοξενούν).

Τα μετριοπαθή κράτη των μουσουλμάνων συχνά αντιμετωπίζουν λαϊκές αντιδράσεις ή και εξεγέρσεις, καθ' όσον ο «μετριοπαθής» μουσουλμανικός πληθυσμός θεωρεί κάθε υιοθέτηση Δυτικού τύπου συμπεριφοράς και πρακτικής, ως ιμπεριαλιστική Δυτική παρέμβαση στο θρησκευτικό και πολιτισμικό τους αξιακό σύστημα και ταυτότητα. Εξάλλου έχει διαπιστωθεί διαχρονικά ότι ο «μετριοπαθής» μουσουλμανικός πληθυσμός της Μ. Ανατολής, της Β. Αφρικής και της Ευρώπης, ουδέποτε ανέλαβε αυθόρμητη εκστρατεία καταδείξεως, απομονώσεως και τιμωρίας των ακραίων τρομοκρατικών μουσουλμανικών στοιχείων αλλά αντιθέτως πανηγύριζε στους δρόμους (προφανώς όχι στην Ε.Ε.) μετά από κάθε «θεάρεστη» επιτυχία τους κατά των Δυτικών πληθυσμών και συμφερόντων.

Από τα προαναφερθέντα προκύπτει ότι η ουσία της όλης συγκρούσεως και αντιπαραθέσεως δεν είναι θρησκευτική, η ρατσιστική και ως τέτοια δεν είναι δυνατόν να εξομαλυνθεί με θρησκευτικά ανταλλάγματα και συναλλαγές. Πρόκειται

απλά για την μεγάλη σύγκρουση δύο εκ διαμέτρου αντιθέτων πολιτισμών και κοσμοθεωρήσεων. Στην σύγκρουση αυτή το Ισλάμ, υποδεέστερο σε στρατιωτική ισχύ, απειλεί ευθέως την ύπαρξη του Δυτικού πολιτισμικού οικοδομήματος, με όπλα του το σφρίγος του νεαρής ηλικίας υπερπληθυσμού του, που αυξάνεται δυσανάλογα, τον θρησκευτικό φανατισμό και την διαρκή μαζική διείσδυση σε Δυτικά κράτη, αναφομοίωτων μουσουλμανικών πληθυσμών.

Η ευρωπαϊκή κοσμοαντίληψη έχει εγκαταλείψει από αιώνες τον μεσαιωνικό, θεοκρατικό ολοκληρωτικό τρόπο διακυβερνήσεως, με τις τεραστίων διαστάσεων δυσμενείς επιπτώσεις σε ανθρώπινες ζωές, στα ανθρώπινα δικαιώματα, τις επιστήμες, τα γράμματα, τις τέχνες, την ελευθερία λόγου και σκέψεως κ.λ.π.. Ο διαφωτισμός με την επιστροφή στην αρχαία Ελλάδα, οι Ρωμαϊκές δομές και Δίκαιο, καθώς και βασικές Χριστιανικές αρχές (οι αρχές αυτές δεν ευθύνονται για την αυθαίρετη «αυθεντική» ερμηνεία και κυρίως την αλαζονική απολυταρχική εφαρμογή τους από την Εκκλησία), αποτελούν το σημερινό ευρωπαϊκό κεκτημένο, προμετωπίδα του οποίου αποτελεί το κοσμικό κράτος. Πυρήνα του κοσμικού κράτους συνιστά η Δημοκρατία και οι νόμοι της, οι οποίοι δημιουργούνται από ανθρώπους για ανθρώπους και μεταβάλλονται αναλόγως της μεταβολής των αντιλήψεων της κοινωνίας. Στο κοσμικό κράτος, η πίστη στο Σύνταγμα, η εφαρμογή των νόμων της Πολιτείας και η προστασία της πολιτισμικής εθνικής δομής αποτελεί υπέρτατο καθήκον του πολίτου, ενώ η θρησκευτική του δοξασία αποτελεί ατομικό και προσωπικό δεδομένο, στον βαθμό που δεν θίγει τα προηγούμενα. Στο κοσμικό κράτος η ευσέβεια είναι κατοχυρωμένη αλλά η θρησκεία δεν ταυτίζεται με την Πολιτεία (η ταύτιση άλλωστε μίας υπερεθνικών διαστάσεων θρησκείας με συγκεκριμένο έθνος αποτελεί ανορθολογισμό) και ο τεκμηριωμένος ορθός λόγος υπερνικά τον θρησκευτικό δογματισμό ο οποίος, κυριεύει το θυμικό των ψυχών και μετατρέπει έλλογους πολίτες σε φανατικούς όχλους επιδεικτικούς σε ακρότητες, άνευ κριτικής ικανότητας. Παγκόσμιο διαχρονικό σύμβολο της Δημοκρατίας και του κοσμικού κράτους αποτελεί η Ακρόπολη των Αθηνών (οι επισκέπτες κάτοικοι όλων των χωρών Δυτικού τρόπου διακυβερνήσεως, στην θέα της Ακροπόλεως, αναγνωρίζουν με ευγνωμοσύνη, το λίκνο του πολιτισμού τους, αφού η Δημοκρατία και η ανθρωποκεντρική κοινωνία ξεκίνησε από το σημείο αυτό) και η υποχρέωση προστασίας αυτών που πρεσβεύει και συμβολίζει, είναι για τους Έλληνες πολλαπλώς μεγαλύτερη.

Εάν στο σημερινό Ισλάμ η θρησκεία επιλαμβάνετο μόνο της ψυχής των πιστών και του κοινωνικού φιλανθρωπικού της έργου, δεν θα ετίθετο θέμα ανεπιφύλακτης εφαρμογής της αρχής της ανεξιθρησκείας. Όπως προαναφέρθηκε, κάθε πραγματικό δημοκρατικό κοσμικό κράτος, όχι απλώς δεν φοβάται αλλά και στηρίζει την ελεύθερη διαφοροποιημένη θρησκευτική λατρεία των πολιτών, καθ' όσον οι θρησκευτικές απόψεις, ανησυχίες, αναζητήσεις και πεποιθήσεις τους, αποτελούν αναφαίρετο ατομικό δημοκρατικό δικαίωμα. Δυστυχώς η εμπειρία και η διεθνής

πρακτική αποδεικνύουν ότι οι μουσουλμάνοι αμφισβητούν (εάν όχι απεχθάνονται) την Δημοκρατία Δυτικού τύπου και τις αρχές του κοσμικού κράτους αφού το Ισλάμ προβάλλει την πρωτοκαθεδρία της Σαρία (του άκαμπτου «θεϊκού νόμου»), ως την μοναδική «εξ αποκαλύψεως» αλήθεια, απαγορεύει την ελεύθερη σκέψη, την αμφισβήτηση και επιβάλλει με στυγνή αυστηρότητα συγκεκριμένο τρόπο συμπεριφοράς σε κάθε πτυχή του καθημερινού κοινωνικού, οικογενειακού και ατομικού βίου των πιστών, ο οποίος έρχεται σε αντίθεση με την Δυτική θεμελιώδη αξιακή αντίληψη (π.χ. ατομικά δικαιώματα, ισότητα φύλων κ.λ.π.).

Κατά συνέπεια η επίκληση των Συνταγματικών διατάξεων περί ανεξιθρησκείας δημιουργούν ψευδοδιλλήματα και αποπροσανατολίζουν. Η αναμενομένη πληθυσμιακή ανατροπή στην Ελλάδα και την Ευρώπη θέτει σε άμεσο κίνδυνο τις έως τώρα πολιτισμικές και κοινωνικές Δυτικές κατακτήσεις. Εάν δεν υπάρξει μία συντονισμένη, συνεπής και υπεύθυνη Εθνική και Ευρωπαϊκή πολιτική, τις επιπτώσεις θα υποστούν οι επιγενόμενοι Έλληνες και οι επιγενόμενες Δυτικές γενεές, για τις οποίες ίσως θα είναι τότε αργά για να προβούν σε αποτελεσματικές παρεμβάσεις. Η Δύση οφείλει να σέβεται τον διαφορετικό πολιτισμό άλλων κρατών και να μην δρα ως νέος σταυροφόρος, με σκοπό την επιβολή του Δυτικού τρόπου ζωής ανά τη οικουμένη, ταυτόχρονα όμως δεν θα πρέπει να διακυβεύει την ίδια της την ύπαρξη λόγω των πολιτισμικών αναστολών της.

Η κοινή γνώμη οφείλει να ευαισθητοποιηθεί, να ωριμάσει, να ενδιαφερθεί για το μέλλον των Ελλήνων, να αντιδράσει και να απαιτήσει από το πολιτικό σύστημα σοβαρότητα, προβλεπτικότητα (κυβερνάν εστί προβλέπειν), αίσθημα ευθύνης και χάραξη Εθνικής Στρατηγικής. Ένδειξη αποκτήσεως των αρετών αυτών θα αποτελέσει η ανακοίνωση της συνολικής αντιμετώπισης των μεταναστών (και ιδιαίτερα των μουσουλμάνων) στην χώρα μας. Η ανακοίνωση αυτή, αντί αοριστολογιών και υποσχέσεων, θα πρέπει να απαντά με σαφήνεια, στα προαναφερθέντα αναπάντητα έως τώρα ερωτήματα και να καθορίζει τους τρόπους δράσεως (τι; που; ποιος; πότε; πως;). Ειδικότερα στις σχέσεις με την Τουρκία, το πολιτικό σύστημα θα πρέπει να αποδείξει έμπρακτα ότι έχει κατανοήσει σε βάθος τις έννοιες της αποτροπής, του κατευνασμού και της αμοιβαιότητας, διότι μέχρι στιγμής οι φραστικές στρατηγικές εξαγγελίες του, είναι ασύμβατες με τις πρακτικές του.

Σε περίπτωση μη ανταποκρίσεως των πολιτικών ταγών, ο ώριμος ψηφοφόρος θα πρέπει να τιμήσει με την ψήφο του νέα πολιτικά πρόσωπα, τα οποία δεν υποτιμούν τον Έλληνα πολίτη και κυρίως τα οποία δεν οδηγούν τους αγέννητους Έλληνες και το Έθνος σε αδιεξόδους ατραπούς και σε μείζονες εθνικές περιπέτειες. Κάθε πολιτική ή νομική ή και ηθικολογούσα ή διεθνολογούσα υπεκφυγή, κωλυσιεργία, αναβλητικότητα ή κακή επιλογή θα προσκρούει πάντοτε στον υπέρτατο νόμο του

Εθνικού Συμφέροντος και θα έχει ως αδυσώπητο κριτή, την ρήση «εις οίωνός
άριστος, αμύνεσθαι περί Πάτρης».

26 – Νοεμβρίου – 2013

Αντιναύαρχος Β. Μαρτζούκος Π.Ν.

Επίτιμος Διοικητής Σ.Ν.Δ.